

Blaník

Něco jako hvězdné číslo

Září 2014

7. středisko Blaník

Na kolech kol kolem táborů

Slova úvodem | George

Stejně jako předchozí roky, i letos jsem byl na návštěvě na několika táborech. Přeci jen to bylo ale letos trochu jiné. Za prvé oproti jiným rokům jsem jel letos sám a za druhé jsem nevyjížděl z Prahy. Letos se mi podařilo navštívit pět táborů.

Nejdéle jsem strávil čas na táboře Protěže - 14 dní. V průběhu tábora Protěže, který se konal poblíž Třebíče, jsem si udělal jednodenní výlet a navštívil čtyři tábory, které všechny byly poblíž sebe.

Tak jsem se vydal na jednodenní výlet, kde jen na cestě jsem strávil v součtu přibližně 6 hodin. Cesta z Vysočiny až ke hranicím s Rakouskem byl překrásná.

Z důvodu absence větších silnic se projíždělo krásnými vesničkami. Po přibližně třech hodinách strávených v autě jsem dorazil na místo tábořiště hned tři tábory - Modrý klíč - skautky, Modrý klíč - světluška a Černý šíp.

Všechny tři oddíly tábořili poblíž Janovy Vsy, což je vesnice, která čítá přesně jednu rodinnou farmu. Jak je, těchto oddílů,

zvykem tábořili na kopci. Hned z počátku se tedy člověk zapotil slušným výstupem (obzvlášť když auto zaparkuje pod kopcem a ne na kopci). Známostou raritou těchto oddílů je, že si pečou vlastní chleba v ručně vyrobené peci.

Další zajímavostí, kterou je vhodné vypíchnout, je přítomnost výhňe na táboře Černého šípů. Kluci si kovou vlastní meče. Je to jednoduché jeden šlape na kole a tím rozdmýchává oheň na kování mečů.

Na druhou stranu od Janovy Ves než jsou výše uvedené tři tábory je možné nalézt tábor Kunratic. Zrovna v době mé návštěvy v táboře byli akorát vedoucí, jelikož děti byly vyslány na puťák (náhoda nebo záměr?).

Tábor Kunratic je v tomto místě již doslova tradiční. Jezdí sem již několik let (přesně si to nepamatuji, ale může to být něco okolo 10-15 let?). Podle toho tábořiště také vypadá. Uprostřed je postavený malý srub, který slouží jako kuchyně a v případě nouze je možné se v něm i schovat třeba před deštěm.

Zpáteční cesta, která ved-

la přes Rakousko, byla zpestřena častými objíždkami, zato se však na konci naskytl nádherný pohled na zatopené pískovcové lomy - v 35°C to člověka úplně svádělo se jít hned vykoupat, ale bylo potřeba jet dál...

Technologická

Poznámka stranou | Já

V průběhu celého časopisu naleznete **Táborové hlášky a nejvyšší i nejnižší nadmořské výšky**. Nechybí ani **Skautská poprvé**, aneb jak kdo přišel do oddílu. Doufám, že další Poprvé pošlete. A díky za to, co už jste poslali. Jste báječní! **Muck!**

Žízňivou Prahou po svých

Pozvánka X Výzva na 3 jazy | Rádio

Slyšeli jste onu zářivou nabídku městského podniku?

“Dobrý den, kontrola jízdních dokladů - upozorňujeme Vás že následující rozhovor bude nahráván”.

Zatím jen audio, nicméně dle mého názoru se šikana rozšíří a my se budeme ocítat na internetových portálech, snažíc se omluvit, že legitka mi prošla včera a že je neděle a terminály jsou zavřené a v situaci studenta si nemůžu dovolit pokutu dostat. Tisíce komentáři typu: “Zase jeden vyžírka státu”, nebo “Ty jo, dokonce i ti skauti, to je tedy úpadek, zlatí pionýři” podtržené video, jež už z vláken nikdo nevymaže. Dokonce ani Zuckerberg.

Je ale i jiná možnost - třeba jezdit na kole, nebo si kupovat legitku (podpořit Bémoviny a s tím i svoji peněženku), chodit pěšky z Čerňáku na Zličín a nikdy nestihnout přijít včas, jezdit autem a podobat se tak těm z hora pod Hradem, snad jezdit na bruslích a nemoct si zkrátit cestu přes schody, nebo jen tak zůstat doma a objednávat pizzu a sledovat hloupý americký, či německý nebo nedej Bože český seriály.

Je ovšem i jiná možnost - tak, aby se jednalo o zába-
Totiž vzít město trochu přes vodu. Co jsem slyšel, den člověk) si takto cestu kách. Snad se Vám ho jed-
každý pád, on to bere jed-ny na druhou, ale i to je normální personu, skau-
z pravidel.

ovšem jen jednou do roka
vu a nestalo se to rutinou.
jinou cestou, zkrátit si to
někteří lidé(nebo snad je-
zkracuje při nočních toul-
nou podaří vystopovat. Na
noduše - totiž z jedné stra-
dost velká bláznivina - na
ti jsou tak nějak vyjímka

Proto se každý rok koná ultra-super závod **Prahou přes tři jazy** - na lodi. Jedná se o závod pro širokou škálu výchovných kategorií ve skautu - vyjma Benjamínků, tak nějak logicky. Je možností potkat se s lidma, zamávat si, ukázat skautskou náturu, vykoupat se ve vltavě, zapsat se do paměti záchranářů, porazit vodní skauty a tak dál a dál. Jako ta voda.

V rámci blanického rovingu, a nejen rovingu, by se dalo postavit spoustu týmů lidí, jež se navzájem už tak nějak znají, což je vlastně neoficiální podmínkou pro splutí. Pokud vím, lodě máme, a nepochybuji o tom že by bylo možné si je vypůjčit, ba co víc, nějak hromadně přivést a zase odvést.

Jediné co je třeba je složit týmy, zaregistrovat se a nakopnout další ze střediska.

Ač nejsme vodní - umíme plavat (tedy snad), pojďme jim to tedy nandat!

Web s pravidly a dalšími podrobnostmi: <http://3jezy.skauting.cz>

Alenka v říši divů a co Blaník?

Báseň na rozjezd | Ája, Modrý klíč

Z lidového vyprávění, za ranního kuropění, budu vám teď za málo, říkat, co se událo.

Jak to bylo, pohádko?

Andulku vzalo si princátko.

V modrý den svátku svaté Anny sešly se muži i ženy,

aby svědky svatby byly Lva a překrásné panny.

Svatba v Týnu slavná byla, kroj přišel svatebčanům vhod – kdo v něm přišel, získal bod. (a potěšil nevěstu)

Tak Lev panu Andulku, proměnil ve svou manželku.

...a rodí se děti (jejej, to to letí) – tamhle prvé, tamtěm druhé a tuhle hned třetí.

A při každé nevěstě, nějaké je při cestě (na cestě)

Minutú má Amélii, usmívá se z kočárku,

Podívejte Levanduli, má Jonáše a Rozárku.

V květnový den třetí velká zima byla, nevěsta Zuzka Perňovi se zaslíbila

Duben, květen nezahálí – na svatbu si další hráli.

Keya Perňu oženila, Zuzka z MK spanilá, která hezky zpívá, jeho vyvolenou totiž byla (a je), příjmení své vyměnila.

Robátko, děťátko čilé k světu, už povědělo svou první větu.

Když jsme u těch nových jmen,

Z Dobromyslu Kristýna, jiné jméno užívá.

Babča čeká nemluvňátko, u Vachulů druhé robátko, narodí se zakrátko.

Ba ne, už je na světě, mají radost z dítěte. (hlavně Cilka z bráchy valí oči, celý svět se kolem něj teď točí).

A co doma u Škrabáků? Kdo peřiny povlíká?

I tam se štěstím pláče – slaví se narození Pavlíka.

To jsem z toho celá divá, nestíhám to sledovat?

Ještě, že tě babko máme, můžeš nám poreferovat!

K tomu jednu poznámku, další princ nevěstu vede si do zámku Milá holátka, to je zase jiná pohádka.

Svatba středisková byla, je a bude znova.

Potvrdí se tato slova?

Být či nebýt? Patřit či se doma zavřít?

Blanický roving | Rádio, Černý šíp

Nevím zda je to můj subjektivní pocit, zda mám opět vlčí mlhu, či skautský syndrom pozitivního vidění ale zdá se mi, že v minulém roce se neskutečně rozjel Blanický roving.

Pravděpodobně je to tím, že čas utíká jak Jesse Owens v šestatřicátém v Berlíně, a vyrazí tak dech všem kteří už ani nedoufali v nějaké sjedení.

Loni se uskutečnilo několik akcí, ať již větších či menších - všechny byly dle mého soudu skvělé. Pojďme tedy mrknout na to co se vlastně událo.

- Roverský rok odstartoval Výsadek, jenž díky svému programu takřkajíc stmelil širokou škálu roverů kteří se snad ještě nikdy neviděli.
- Povýsadeková párty na Habrovce.

- Z deště pod okap - pražská hra s mnoha překvapeními - kdo byl jistě pamatuje.
- Blanická Mafie - pokud vím vítězem se stala Klubko, skutečně dobrá vražedkyně.
- Lednové celonoční deskovky pro odvážné.
- Blaník v metru - běhačka po uzlu ABC, za přítomnosti skutečných revizorů. Vítězem Adam.
- Posedíme na Smíchově - kdo by zapomněl na svíčkovou ve sklepe?
- Roverské čtvrtky - pravidelná setkávání R&R vždy první v měsíci.
- Blanické hry - pod taktovkou R&R, vydařeně vypečená akce.
- Hybrid - filmovka v Protěžské klubovně.
- Poslední čtvrtek opět v Krči - super frisbee, pojídání hromady

čokolády a plánování do budoucnosti..

Nemáme žádný statistiky úspěšnosti zaujetím, poněvadž docházku jsme nikdy nedělali a myslím si že je to tak správné, nicméně, myslím si že se nás průměrně scházelo celkem dost.

A co dál? Bude pokračování, nebo utichneme jako zpravodajství o Tibetu?

Snad několik nabídek co by se dá podnikat, či podniknout či vymyslet, klidně zorganizovat.

Pravidelná setkávání, nějaká větší hra po Praze či Říčanech, další filmovka, Výsadek, nějaká společná brigádka, beseda s osobností, společná služba, puťák, spoustu dalšího.

Nesedte doma - sedněte si s ostatními!

Na závěr jediná roverská prázdninová, jenž mi došla:

Nejbizarnější místo, kde jsem letos spal byl rozhodně krmelec, kde jsme s rovery přecházeli deštivou noc během přepadu SS. Bylo nás tam pět na ploše cca 4m². Bylo to opravdu zábavné, přestože jsme se moc nevyspali. Yeti

MAFIA II

Coming soon

Můj milý, táborový deníčku!

Okno do táborového dění | Dobří lidé střediska našeho

Říčany

Tři mušketýři od od Dumase, knihu jsme četli, převleky nic moc, ale celý tábor byl stylizován do Francie 17. století, což se poměrně povedlo, občas zazněla někde francouzština, měli jsme vlastní kavárnu a sobotní krčmu, děti se mohly naučit spoustu nových věcí v odpoledních češích, které namátkou nabízely třeba dřevárnu, výrobu elektromagnetických motorů, korálkových náramků, minigolf nebo krajinomalbu, atd.

PONDĚLÍ 14. 7. 2014

Již v neděli, během odjezdu na tábor, se náš oddíl rozdělil na mladší, kteří vyrazili na tábořiště, a na starší, kteří vyrazili na dvou denní puťák s cílem dorazit v úterý do tábora.

Zatímco se tedy v pondělí světlušky a vlčata spolu se svými vedoucími zabydlovali v tábořišti, pokoušeli se postavit týpka a připravovali jednotlivé táborové stavby na prostředí Francie v 17. století, skauti a skautky, prozkoumávali taje Novohradských hor.

Ráno jsme došli do vesnice Cetviny, která ve své zaniklé podobě představuje dobrého svědka poválečných událostí. Dříve poměrně velká vesnice byla po odsunu Němců srovnána se zemí. Dnes

zde stojí již jen kostel, vyschlá studna a bývalá kasárna, která používala pohraniční stráž.

Právě protože to byl takový kraj nikoho, byli jsme trochu na štíru s vodou, sice jsme našli studánku, ale teklo to z ní jak z ucpanýho kohoutku, nakonec to ale všechno dobře dopadlo, vyrazili jsme Novohradkami na sever, kolem Jeleního vrchu a večer jsme došli do Malont, kde jsme Mayům trochu provětrali (prázdnou) špajsku a vyzkoušeli, jak mají dobrou hlídku.

Přepad Mayové samozřejmě tvrdě zaspali, ale to už je zase jiná kapitola.

RežR Říčany

Utahové

Naše etapka byla podle knížky Rozvaliny Gorlandu. Kluci se stali učni hraničáře, s kterým bojovali za království a který je učil různým dovednostem.

PÁTEK 4. 7. 2014

Dnešní den začal poněkud neobvykle. Konečně nepršelo, teplota vystoupala nad sibiřské teploty a svítilo sluníčko. To z naší rozcvičky udělalo o dost příjemnější záležitost. Přesto malí kluci remca-

li, že jim je zima, a že je píchá jehličí do nohou (časem si zvyknou).

Po klasickém ranním koupání v mrazivém potoce následovala modlitba a snídaně. Po snídani nástup a dopolední program. Jeho náplní bylo učení kluků, jak se mají na táboře chovat, co je může postihnout, když se tak chovat nebudou (nechápu, jak je ty nudný řeči můžou bavit).

Dále, jak zacházet s nožem, sekerou, pilou, přepadem apod. Potom se sbíralo chrastí (to už je bavilo o dost méně) a stavěla se pagoda.

K obědu byli výborné lívance, za což jsme mistru kuchaři velmi vděční. Pak přišlo polední zevlení* a ihned po té etapa. Kluci měli za úkol ukrást zlému kanci věci, z kterých měli vyrobit strašáka. Se strašákem zahnali kance a našli zbraně, které se jim budou jistě později hodit.

Do večere se pak hrál fotbal a kluci připravovali scénky a zlaté pelikány** k táboráku. K večeri byla rybičková pomazánka. Po ní nástup a po něm přišla slavnostní chvíle, kdy jsme se za zvuků tamtamů*** odebrali k táborovému kruhu.

*utažský výraz pro flákání a nic nedělání

**soutěž u táboráku, na kterou je úkolem přinést co nejlepší výtvar

*** signál tamtamů svolává všechny Utahy při velkých událostech

ČERNÝ ŠÍP

Nejnižší bod: 559 - Kdesi po cyklo cestě k Lipnu z tábora
Nejvyšší bod: Ahornstein - 1019

Hláška tábora: Dostanu dostanu petrolejku dostanu - skandováno v určitém rytmu.

Sněhová vločka

Na táboře jsme byly jedním ze 4 spřátelených Vikingských rodů, nejdříve jsme žili celkem poklidným životem, než nám bylo ukradeno nepřátelskými Vikingy naše kladiivo, které nám zajišťovalo mír a bezpečí.

Museli jsme se vydat na dalekou cestu za naším kladiivem, které mezitím v cizích rukou pomáhá dobývat okolní ostrovy a působí zkázu. Plavili jsme se za ním, zažívali různá dobrodružství a nakonec, poté, co jsme spojili síly všech našich spřátelených rodů, jsme přemohli nepřítel a získali naše kladiivo zpět.

Důkladně jsme zvažili, jak s ním naložit a rozhodli jsme se, že je pro nás na Zemi velkým rizikem, tak jsme ho vrátili zpět Bohu a byl znovu nastolen mír.

Z vikingských pamětí:

Jednoho časného, chladného a brzkého rána nás probudilo pět zapískání na píšťalku, to znamená evakuace čili puťák. A tak jsme si chtě nechtě sbalili svých pět švestek, s chutí zhltni snídani a plni očekávání vyrazili na dobrodružnou cestu.

Naše pouť nás vedla malebnými údolími, přes řeky a přes potoky i kolem voňavých kupek hnoje... S dobrou náladou nám cesta rychle ubíhala a zanedlouho jsme za sebou měli první šifru. Sice nám chvíli trvalo odhalit pravidelnost ve zdánlivě nepravidelných klikyhácích, ale nakonec jsme zjistili, že před sebou máme obyčejnou morseovku.

Druhá šifra byla ukryta na velmi pozoruhodném a veselém místě. Cesta tam vedla kolem bezpočtu

kostelů, také přes velmi tichou a klidnou vesničku Hroby, no a nakonec, jak jste již možná uhodli, jsme po k smrti vyčerpávajícím stoupání došli až na Židovský hřbitov. Přemýšlely jsme, že tam zůstaneme, aby byl konečně pokoj, ale naši ctižádostiví vedoucí nám to překazili.

Po této“ křivdě“, jsme se na cestu posilnily planými třešněmi a obědem a vydaly se na další úsek honby za proradným zrádcem Thenorem. Mile nás překvapilo, když se v další vesničce sama nabídla jedna stará paní, že nám doplní zásoby vody, které už se velmi tenčily. Na příští křižovatce jsme ale kvůli křivému rozcestníku, odbočily špatně (v nás chyba rozhodně nebyla:-) Zjistily jsme to až za další tři kilometry, když jsme došly na kraj rozlehlého kukuřičného pole.

Když jsme se vracely, začaly jsme si zpívat. Nebojte, nezešlély jsme, ale všechny už jsme byly dost utahané a tohle bylo vítané rozptýlení. Náš repertoár byl celkem malý, ale za to jsme zpí-

valy od všeho něco. Začaly jsme Třema křížema, pokračovaly písničkou Let it go a skončily u Noema v blázinci. Taky jsme si hrály na schovku v ječmenném poli a potom jsme si vyndávaly“ fousy“ z oblečení min. dvě hodiny. A tak se stalo, že už se začalo stmívat a my jsme neměly ani třetí šifru.

Hledaly jsme si tedy místo, kde přespíme a nakonec jsme vzaly za vděk lesíkem, někde poblíž krávy. To už bylo asi jedenáct a my jsme všichni komplet usnuly bez večere, bez spacáku a bez karimatky, hned jak jsme ze zad shodily bágly. Asi za hodinu nám ale naši milosrdní vedoucí spacáky přivezli (naštěstí jsme si to nemuseli nést celou cestu) a my jsme blaženě usnuly pod hvězdnatým nebem... K dalšímu dni třeba říct jen to, že jsme našly další dvě šifry a po koupání za deště jsme se všichni vláčkem a v pořádku vrátily do tábora, kde jsme měli celé odpoledne na to, abychom zregenerovaly na další den.

Za zbloudilou červenou šestku napsala Bára

Černý šín

Když jsme vymýšleli etapovku, brali jsme hodně v potaz témata minulých etapovek, vzpomínali na výtečné situace způsobené nadšením jak kluků od nás, tak vedením. Uvědomili jsme si jak se naši vedoucí před léty, než jsme oddíl převzali, museli také bavit při přípravě etap, ujíždět si na vlastní fantazii, shánět komponenty a s očima do budoucnosti malovat jak to bude ty tři týdny vypadat.

U nás máme vždy menší rozpor nad účelností fantazírování a časovou účelností tábora, na němž je ideální možnost vyzkoušet a naučit se věci jež se v Praze, za provozu oddílu přes rok zkrátka udělat nedají. Rozhodli jsme se tedy skloubit zábavu s povinností a duchovní tematikou. Jednalo se o příběh přejatý z knihy Pomsta Ghurtů, jež jsme si převedli do vlastní představy.

Základním úkolem kluků bylo kolonizovat kus země (nového kontinentu), najít její původní obyvatele, svést s nimi boj, téměř je přemoci, zjistit že fialové kameny jež jsou komoditou jež získávají jsou pro původní obyvatele odpad, spřátelit se s nimi, vést společný život v jakési harmonii.

Toť teorie, nicméně výsledek byl jiný.

Bohužel se nám nepodařilo etapovku takříkajíc rozjet. Jediné, s čím jsme měli úspěch byly ty fialové kameny a víra nejen vlčat že došla ropa. Bohudík že na táborech nemáme povolený mobily - akcie ropných společností by šly asi hodně nahoru. Znáte ten pocit když sníte moc třešní najednou a zapomenete na pecky? Ale o úspěšnosti a neúspěšnosti etapovek snad na jiné stránce.

Po několikerém přečtení kroniky z tohoto tábora, jsem nucen napsat ne dva dny nýbrž čtyři a to z jednoho prostého důvodu.

Vnímání toho co se na táboře děje je u všech tak nějak stejné, nicméně slovní zásoba a způsob vyjádření dojmů je relativně jiný. Dovolte mi prosím tedy napsat čtyři na sobě nezávislé dny, nejprve z pohledu vlčáka jež byl na táboře poprvé (jmenuje se Jamie) a z pohledu skauta jež jezdí na tábory již takzvaně od břicha.

5. 7. 2014

Dneska ráno bila zima. Na snídani bili chlebi s májkou. Bil nástup. Po nástupu se pracovalo. Po práci bil oběd. Potom se zase pracovalo. šlo se do tee-pee. V tee-pee se spívalo. Bila večerka a šlo se spát.

Poznámka Rádia:

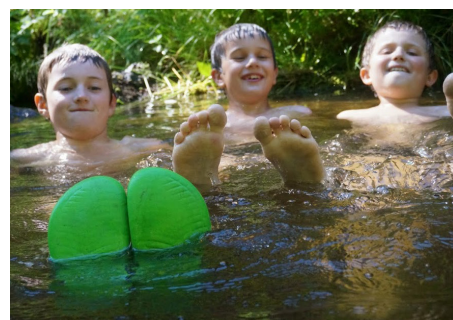
Text jsem přepsal v nezměněné formě. Všimněte si, jak je u nás na táboře práce důležitá - vlastně nic jiného, krom konzumace pochutin a zpívání, neděláme. Zajímavý je také posun v gramatické oblasti.

Poznámka grafika:

Příkládám fotky z neděle 6. 7. 2014. Pro ilustraci :)

6. 7. 2014

Na snídani byli vánočky a chlebi s marmeládou. Pracovalo se a stavělo a stavělo. Potom byl oběd. Pracovalo se až do večere. Šlo se do tee-pee. v tee-pee se spívalo. V 21:00 hodin se šlo spát.

17. 7. 2014

Po čtyřdenním puťáku jsme se probudili na louce pod holčičím táborem do krásného, slunečného rána. Asi okolo 8mé hodiny ranní už všichni procitli a začali pojídat sladkosti co si koupili na rozchodu v Kaplicích.

Poté jsme si zabalili a všichni, až na Metoděje který byl nastřvaný z včerejšího večerního putování, vyrazili nahoru do tábora. Všichni jsme byli unavení a rozlámaní, ale byli jsme šťastní, že jsme přežili puťák. Měli jsme hlad a tak jsme si dali skromnou snídani.

Když jsme se shromáždili v týpku Vojta se nás začal vyptávat na cestu. Bobíšek, Štěpán a Pepajz uvařili oběd a my se mohli pořádně najíst. Od oběda až do večere jsme dovysekávali a dovypalovali poslední zbytky remízku (pozn. Radia: brigáda za níž jsme měli vypůjčenou louku).

Eště před večeri jsme rozdělali veliký oheň a pálili uřezaný stromky. Po vyčerpávající práci přišlo jídlo vhod. Všechno bylo už spálený a tak jsme začali hrát fotbal. Fotbal pokračoval až do večerky, pak už se šlo spát. Tato noc neproběhla jak by měla. David usnul na hlídce a za trest ho Vojta v noci odnesl do holčičího tábora.

18. 7. 2014

Rádio se vrátil ze samoty. Ráno proběhlo zcela normálně, to znamená budíček v 7 ráno a pak hurá na rozcvičku.

K snídani byl Vojtův vynikající pudink s vánočkou (Kobi pomáhal). Teď nadešla chvíle bourání tábora. Nejprve jsme zbourali každý svůj stan a pak jsme pomáhali s ostatním. Hangár, brána a nějaké police z kuchyně. Toto probíhalo až do oběda. K obědu byly knedlíky se zelím. Oběd byl pozdě, ale vedoucí se slitovali a dali nám polehnutí - šlo se koupat.

V 16:23 se vracelo z koupání v Malši. Služba, především vedoucí, začala dělat večeri a ostatní uklízeli tábor, což spočívalo v tom, odnést a odvoztit vyhrábikovaná prkna.

Peťul, Honza, David a Metoděj naložili prkna do vozejku a spolu s Vojtou je odvezli kamsi ke Kunraticím. Když se vrátili, služba dokončila večeri a mohlo se jíst. K večeri byly bramboráky.

Jakmile všichni dojedli a služba začala mýt nádobí, znovu jsme začali píglivat tábor. Následovalo rozebírání kuchyně - nejprve plachta a pak to ostatní. Nakonec zbyly z kuchyně jen kamna. Poté se všichni pustili do uklízení zbytků po bourání.

Při odnášení posledních kusů stanů a tyčí byla už opravdu tma. Pak se ozvala příprava na nástup a to znamenalo konec práce. Pak už jen večerka a to je konec.

Inu ať žije rozdíl šesti let věku.

ŘÍČANY

Táborové hlášky: Jdi spát. / Kata! Zavolejte někdo kata!

Nejvyšší bod: skoro jsme došli na Jelení vrch (959 m)

Nejnižší bod: náš tábor byl v takovém dolíku u řeky (cca kolem 600 m)

Světluškv Modrého klíče

Letos jsme tábořily jenom světluškově již po páté. Jsme nesmírně nadšené, že právě v táborových dnech skautky docela potkáváme a neztrácíme tak se staršími z oddílu spojení.

Tábořili jsme na krásném místě v Novohradských horách, stejně jako skautky z našeho oddílu a Černý šíp (a mimochodem mnoho dalších). Oběma zmiňovaným táborům patří náš velký DÍK, neboť i oni mají na našem velmi vydařeném táboře nemalou zásluhu.

Dva roky prázdnin

Naučily jsme se se písničku „Vzhůru na palubu“. Zpívaly jsme ji každé ráno, komu se podařilo rychle vstát, mohl si taky zazpívat.

Osvědčila se nám i při vítání návštěv a jako překvapení při vystoupení pro rodiče, kluky a skautky při návštěvním dni.

Táborovým maskotem byl EDUARD – pravá kostra. Našly jsme ho sice za dne v jeskyni, kde Francouz přežíval, když ztroskotal na ostrově jako my, ale i tak světlušky šíleně vyděsil, že kvůli němu nemohly spát.

Když jsme se mu ale pořádně podívaly na klouby a složily jsme o něm písničky, světlušky získaly novou lásku.

Jako účinnou zbraň proti pomalému zahánění dětí do postele jsme letos konečně zavedly „LODNIČEK“ – táborový večerníček. Kdo byl připraven ke spánku, směl v jídelně shlédnout jeden díl dobrodružství pana chňapky a pana červeného.

Indiáni Lakotského ražení nejprve bojující s nepřízní Bohů, způsobenou zabitím posvátného bílého bizona, později s kmenem Černonožců, který nám ukradl všechno jídlo. Před osudným lovem bizonů, jsme improvizovali tanec na posvěcení lovu, což došlo až k celooddílovému poskakování s výkřiky „maso!“ nebo „MASO, MASO!“

PÁTEK 11.7.2014

Dopoledne jsme připravovali věci na táborák. My Skřeti jsme měli na starost fákuli, takže jsme sbírali smůlu, ale bylo nás fakt megahodně, a tak jsme loupali mrkve na sváču.

Pak jsme ty věci na táborák nějak dodělali a byl oběd. Po něm začala olympiáda. Mohli jsme třeba házet palicí, běhat ve dvojici se svázanýma nohama, stopovat, běžet slalom, stát na kůlu nebo u kůlu (Štípadlo u něj vydržela víc, než hodinu!), procvičovat mimiiku, střílet ze vzduchovky, hrabat se v kekelu nebo stěhovat spoustu věcí. Soutěžilo se po jednotlivcích, ale potom se to započítalo do etapky.

Večer byl jako obvykle táborák. Předváděli jsme scénky na téma Politická kampaň (nebo tak něco) po etapkových skupinkách. (poznámka: V noci byl přepad) Jeden z přepadů - Štěpnička - kouznil s kartami a omalovánkami, což bylo srandovní. Pak už byla večerka a šlo se spát.

Střípky ze středoevropského Jamboree

Smutná slova | Vojta, Černý šíp

O prázdninách jsem měl tu možnost se podívat na celé jamboree, které se po letech uskutečnilo opět v ČR (u Máchova jezera) a kterého se zúčastnilo asi 700 dětí nejen ze střední Evropy, ale i z Ukrajiny či Tchaj-wanu. Pár zajímavostí...

- Pro takhle velkou akci potřebujete poměr 7:3 (sedm dětí na 3 orgy)
- Je vážně složité být efektivní a ekologický zároveň - aby se tolik lidí nasnídalo během tak krátké chvíle se vymyslel efektivní systém plný igelitáků
- Když skauti někde pořádají větší akci a najedou do areálu vše připravit, vypadá to jak okupace. Přelepujeme místní nápisy za naše, rozbalujeme stany, natahujeme všude dráty a zapínáme spousty wi-fi sítí, zavádíme vodu, každých několik minut se scházíme na nějakou poradou s někým o něčem, pohybujeme se na koloběžkách, v jednotném šátku a triku, s vysílačkou neustále u pusy.
- Češi chodí na nástupy každý pes jiná ves.
- Slovinci jsou fajn. Slovenky víc.
- Poláci jsou nejvíc nastrojení - podkolenky, boty, vše jednotné. Ale zdání klame, jsou to veselé kopy.
- Maďari jsou nejvíc v pohodě. Neustále zpívají, skákají hulákají "Hungary, Hungary!". Jejich večerka je v kruhu, kdy zpívají děsně nahlas děsně rychlou písničku a neustále je někdo uprostřed a poskakuje (u nás na ZŠ by se to dalo chápat jako šikana). A pochodují, jako Poláci, ale s nějakou vtipnou (asi) písní na rtech, neustále u toho poskakují a dělají kroky stranou a podobně.

- Ukrajinci jsou, furt, a snad ještě budou, furt.
- Thaj-wanci jsou vtipný, ale evidentně zdaleka ne tolik jako my pro ně.
- Na takovéto akci získáš tolik přátel, že je na fb nejde ani stíhat odklikat
- Nebaví mne nakupování, ale s Pifem bych zašel (koupil si dron)
- Když natáčíte a stříháte takhle velkou akci, po dvou dnech máte pocit, že každého na jamboree znáte. Říkáte si, když jde holka proti vám a vy koutkem oka zahlédnete pihu pod levým okem - tu pihu znám, jak se ta holka jmenuje. Kdo to je? Odkud znám tenhle detail..?
- Když natáčíte, tak vás za chvíli taky každý zná. A nosí vám buchty a usmívá se. A představují se vám. A vy si připadáte jak blbec, protože oni si vás pamatují, ale vy je ani omylem.
- Na to, kolik je nás v Blaníku (zastavil jsem se u čísla hafo-moc, dál nevím), je vážně neuvěřitelné, že jsme na jamboree neměli ani jedno dítě. Přitom z okresu jich nebylo málo. Z Blaníku jste na akci mohli potkat jen Pifa, Máří a mne. Zvláštní. Počet evidentně není vše.

Ačkoli jsem si CEJ užil, vážně jsem litoval, že tu nemám kluky. Chtěl jsem, ale když jsem necítil větší podporu ze stran vedení střediska (když jsme mluvili o příspěvku na cestu, řeklo se ano, pokud půjdou alespoň dva další oddíly), tak jsem se na to vybodl. Škoda. Za rok je jamboree v Japonsku, kam se nepodíváme už ani omylem. A rok poté další CEJ, tentokrát v Polsku. Docela bych s oddílem vyrazil. Protože tuhle příležitost už jsem jednou propásl. Letos. A co vy?

UTAHOVÉ

Nejnižší bod je Praha hl.n.
205 m n. m.
Nejvyšší bod je rozcestí u
Kubíčka 744 m n. m.
Táborová hláška je „Halte,
Halte! Halt se otočil.“

SNĚHOVÁ VLOČKA

Táborová hláška:
„Prohrál jsem“
Nejvyšší bod: 610 m n. m.
v okolí našeho tábořiště
Nejnižší místo: 400 m n. m.
okolí zříceniny Kozí hrádek

MODRÝ KLÍČ - SVĚTLUŠKY

Hláška | Kuře!

Už dlouho máme ve světluš-
kách spoustu holek bažících
po nějaké přezdívkce. Letos
jich nemálo spálilo svou
přezdívkou na březové kůrce
při zahajovacím ohni ve vraku
lodi. Není to úplně hláška,
ale spíš příhoda – totiž jak se
Emě stalo, že se jí už neřekne
jinak, než KUŘE. Až někdy
potkáte, teď již blondatou
skautku s přezdívkou Kuře z
Modrého klíče, rozhodně se
nezapomeňte zeptat! Příhoda
stojí za to!

Nejvyšší a nejnižší bod|
Tuším, že světlušky navštívily
nedaleký Jelení vrch 959 m. n.
m. Nejnižším jižním bodem
na mapě byly Cetviny.

Tak trochu jiný tábor...?

Hafo textu z Předlic | Bára, Modrý klíč

Príměstský tábor v Předlicích. Taková malá ukázka toho jak může vypadat akce pro děti ze sociálně vyloučenějšího prostředí, nežli známe my, bez účasti skautů - představte si jak by to asi vypadalo v naší režii:-)

V pátek nám to začalo

V pátek 25. července jsme dopoledne dojeli ve skupině pěti lidí do Předlic, kde už byly nachystané děti z širší rodiny Gažíků. Informace o tom, že se koná príměstšák aneb soutěže a hry, se rychle rozkřikla a tak se v parku před školou objevilo zhruba kolem čtyřiceti dětí, od 4 do 14 let, někteří už vlastně byli malí dospělí, žádné děti.

Seznámili jsme se v úvodním kroužku a pak jsme zamířili na fotbalové hřiště, kde jsme nejprve hráli hry jako hutututu a padák. Největší úspěch ale měla jednoznačně Petra a její „kérkový salón“, všechny děti chtěly kérku, na kterou si trpělivě vystály frontu. Dopoledne se konala bojovka v sadu u hřiště. Bojovka po skupinkách, bojovka s legendou romské pohádky o Janíčkoví a ztracených obrech. Pointou bojovky mělo být divadlo na její téma, divadlo, které si měly jednotlivé skupinky připravit a pak se s ním představit v místním kostele.

Hrát divadlo před celým kostelem byl velký svátek. A to divadlo na jakékoli téma. Divadlo a zpívání před obecnstvem za vel-

kého aplausu, kdy se kostel otrásal v základech, ale nespadol, tak to dobře dopadlo. Promítání pro děti po divadle se nepodařilo kvůli nedostatečnému ozvučení, promítání filmu po setmění už mělo nadějnější rozjezd. Promítali jsme na stěnu domu Jardy Gažího film Cigáni idú do volieb. Už před začátkem se schylovalo k bouřce, která propukla v déšť po veliké hádce, která se uskutečnila na místě promítání.

Škoda špatně vybraného času co do počasí, škoda, že bylo promítání přerušeno hádkou. Věci se dějí, do hádky nikdo moc neviděl, šlo interní spor dvou rodin, který se může prý táhnout celé další generace. Inu, uvidíme, co a jak děti dětí rodičů, jaké to budou mít mezi sebou.

V sobotu se šlo na výlet a večer byl v sadu oheň u hřiště

V sobotu dopoledne, kolem 11h, jsme vyrazili s menší skupinou dětí na výlet po zajímavých místech v Ústí. Děti bylo na začátku 15, Robin (14let), maminka jednoho z nich a tři dospělí, poté se přidal Olin se svými dvěma holkami a už jsme byli opravdu velká skupina. První výzva byla, dojít z Předlic do centra města a to pěšky (!) podél dlouhé zdi, linoucí se kolem chemičky.

Jeden výletník z řady dětí odpadl, ve zbytku jsme zdárně došli až k lanovce na Větruši, kde jsme zašli nejprve do přírodního a poté do zrcadlového bludiště. Bylo vedro, ale trasa výletu mířila

do lesa, kde jsme strávili cestu ve stínu. Nebyla to jen tak ledajaká cesta, padaly na nás bomby a nálety a občas byla taková potopa, že jsme museli vylézt do výšky, abychom se zachránili. Samozřejmě to byla jen hra, nic vážného, hra pro zpestření cesty ke kýženému cíli, k Vaňovským vodopádům.

Velké vodopády uprostřed lesa některým dětem posloužily jako příjemné osvěžení, jiným jako bazén. Někteří byli zkrátka totálně durch a sluníčko na nás čekalo až na louce při východu z lesa. Dilema, jestli se jít podívat ještě na hrad Střekov, bylo zažehnáno hlasováním. Většina byla pro návštěvu hradu a tak jsme teda vyrazili. Tam jsme nakonec došli všichni, nikdo se neztratil, nezranil. Stihla se ještě hra s padákem.

Parno, slunce a cesta po silnici na hrad nás všechny vysílila, ale stálo to za to, i když jsme na prohlídku nakonec nešli. Výhled ze Střekova na Labe byl pro některé děti (pro mě taky) první v životě, nejvyšším cílem výletu se tento pohled rozhodně stal.

Odměnou výletu bylo krátké koupání v Labi pod hradem. Původně jenom smočení nohou, ale víte jak, když už, tak už. Škoda, že nám ten autobus jel tak nahonem, koupání bylo příjemným koncem celé cesty.

Večer jsme v Předlicích zapálili oheň, který měl být završením celého dne. Přišlo k němu hodně dětí, bohužel ne i s rodiči. Nakoupili jsme málo buřtů, ale i tak se to dětem, podle všeho líbilo. I když si někteří dospělí posléze stěžovali na malý počet buřtů, mám za to, že šlo o něco jiného. Šlo o to, sejít se společně u jednoho ohně a zakončit tak další den príměstšáku. Možná jsem moc optimistická, ale věřím tomu, že příště zorganizujeme s místními takový oheň, u kterého budou všichni spokojeni co do jídla, pití a veselí.

Osobně si z kritiky špatné organizace táboráku nic nedělám, naopak, chybami se člověk učí a na příště to bude lepší. Je to jenom o tom zapojit místní, aby si oheň udělali k obrazu svému.

Po ohni jsme se pokusili znovu o promítání, které bylo opět přerušeno bouřkou. Jsou zkrátka věci, které se nedají ovlivnit, a těmi by se člověk už vůbec neměl trápit.

V neděli jsme byli v kostele a pak na olympiádě

Neděle, třetí a poslední den příměstského tábora pro děti v Předlicích, začala bohoslužbou v kostele. Tu vedli Majda s Filipem, hrál se biblický příběh o Milosrdném samaritánovi a zpívalo se za doprovodu akordeonu.

Zpívalo se dlouho, protože děti mají rády vystupování před publikem a tak se v prostranství před oltářem postupně střídali jednotlivci i skupinky se svými vystoupeními. Potom byla chvíle na kreslení a origami. Origami měly úspěch, stejně jako kreslení, schoďy od kostela vzaly křídami za své, stejně jako všechn beton a papír kolem.

Dali jsme si pauzu a siestu v kostele, kde byl chládek. Děti se pokoušely do kostela dobít s tím, že se prý nudí. Jo, jasně, chápeme, nuda je hrozná věc, ale bušení na kostel taky. Naštěstí čas běžel rychle a poté, co jsme s Terkou a Davidem, staršími z dětí, připravili kartičky závodníků, mohlo se vyrazit na olympiádu do sadu k hřišti. Do sadu, kde je v Předlicích největší travnatá plocha, která se dá využít ke hrám, házení obručí, baseballu, badmintonu, házení s míčky, skákání přes švihadlo, skoku do dálky, hodu železem a mnoha dalším aktivitám.

Olympiáda, s malými a mladými sportovci, procházejícími jejími disciplínami během nedělního odpoledne, se stala hřebem tří dnů strávených dětmi a do-

spělými v Ústí. Kartičky s tím, čím vším děti prošly, pro někoho znamenaly možná více než samotná cena. Po rozdání cen, kde si snad každý přišel na své, jsme se rozloučili. Nutno dodat, že bez pomoci starších dětí, které se chopily organizace disciplín nebo vyplnění času hrami s menšími dětmi, by bylo všechno náročnější, složitější a zdouhavější. Hodně páliho slunce, počasí nám přálo.

Díky všem malým dospělákům, kteří se zapojili jako organizátoři. Děkuju Petře, Mikulášovi, Majdě, Filipovi, Mišelovi, mamince Pepy, Jakubovi, Olinovi, Emě a Ele, Jardovi a Margitě, Alžbětě a Františkovi a všem, kteří jakkoli podpořili a pomohli vzniknout tomuto příměšťáku. Díky za ty tři dny, příště se snad znovu podaří zapojit víc místních do různých aktivit, které se v Předlicích dají realizovat. Aby to bylo víc o nich, pro ně a s nimi. Osobně se považuji jen za motivátorku, organizace by měla příslušet stále více hlavně předlickým.

Pakliže by jste tedy rádi okusili trochu jiného přístupu, snad se nechat inspirovat či sami inspirovat, neváhejte kontaktovat email: predlice.prodeti@seznam.cz

VOJTA (ČERNÝ ŠÍP)

Pátek. Beru si od babi deset kaček a kupuju si horkou čokoládu na Britské radě. Venku je nevlídno a šero. Je podzim. Angličtina skončila. Ale prý nejedu domů. Vystupuji na Újezdě. Už z okna tramvaje vidím tátu. Stojí a čte Lidovky. Prý jdeme na skauta. Nechci na skauta!

Zima. Jak kdyby tady bylo Mozkomorovo. Smutek. Jdeme o dvě ulice dál. Zvoníme a noříme se do sklepa. V první místnosti se svítí. Vypadá fakt zašle. Špína. Vzduch? Nechci! Táta jo. Brečím. Prd platný. Otvíráme dveře. Skřípou. Děsivě. Je tam tma. A neskutečnej bordel. Blikaj baterkou na zeď. Hrabe jim. Sedíme s tátou na křesle. Starém, extrapružním červeném křesle. Za tři roky ho zničí Velká voda. Táta šeptá, že prej morseovka. Já šeptám, že prej chci domů.

Víc si nepamatuju. Buď jsem omdlel, nebo mne zfetovali, nicméně od té schůzky jsem se tam těšil. A BůhVi, že mi to vydrželo.

Zellhof am Obertrumersee a Špuntí služba

Roverské ispiro | Špunt, někdo z Keyi

Já, Špunt, někdo z Keyi, jsem letos v srpnu zavítala do týmu na mezinárodní skautskou základnu Zellhof v Rakousku.

Co jsem tam dělala?

De facto myla týmácký záchody, vařila pro tým nebo byla v obchodě a byla ten, co všechno ví (nebo ví, kdo to ví :). Bylo to děsně supr, protože jsem samozřejmě potkala spoustu nových lidí, a nových národností, z nichž většína byla podobné mentality jako já, neb jsme všichni byli skauti.

Co se mezinárodních zajímavostí týče, tak bych ráda zmínila, že jsme si letos v oddíle dělali nové zpěvníky a dali jsme si je do šanůnků, děsně převratný nápad, můžeme si tam třeba i přidávat nové písničky.

Jo, ale všechny německé oddíly je mají už minimálně deset let. Nebo to, že anglické a irské oddíly absolutně nepoužívají u tábo-

ráků kytaru, ale celý táborák je založený na pokřicích, čím hlasitější, tím lepší. Ale za to, začínají táborák taky písničkou Červená se line záře.

A na závěr, když se mi podařilo vystoupit na úplně jiném nádraží, než jsem chtěla, musela jsem asi půl hodiny čekat na další vlak a na onom nádraží je úplně všude povolené kouření, kromě pidi kabinek na nástupišťích, kde je hnušený nevětratelný vzduch.

Takže ti děsně zelený Rakušáci, co se jim nelíbí náš Temelín si izolují nekuřáky, místo kuřáků.

Rozhodně ale můžu Zellhof doporučit a kdyby někoho zajímala možnost zahraničního týmáctví, v rámci Evropské Skautské Dobrovolné Služby, mám o tom teď spoustu informací, neb jsem se stala odškrtnutou čárkou mezi úspěšnými zahraničními aktivisty na Zahraničním odboru Junáka.

Pamatuji si dlouho vyprávěnou storku od nás z oddílu, jež se traduje již od počátku toho co mám tu čest patřit k Černošpákům. Totiž v rámci edukace zdravotvědy padla otázka na to jak řešit zásah elektrickým proudem a právě název tohoto článku byl odpovědí jednoho z našich. Naštěstí na táboře elektřinu nemáme.

Bohudíky, vzdělávání se od roku 2000 posunulo zcela jinam a v současné době máme na táborech téměř profesionální zdravotníky, kteří již vědí, že ne všechno se dá vyřešit v polních podmínkách. Nepochybně za to může kontrola zdravotníků a dokonalost kurzů, včetně maskovaček, jež byly dlouhou dobu dost zanedbávanou částí kurzů.

Požádal jsem zdravotníky jež byli letos ve službě aby napsali co za zranění na táborech měli a jejich řešení těchto bolístek. Protože ve většině případů to byly opravdu jen bolístky, oproti tomu čím vším nás může kauzalita obšťastnit.

KEYA

První byl, že Vítek (vlče) zakopl o pařez a bolela ho noha. vypadalo to vážněji, tak jsme s tím jeli do nemocnice a tam mu dali ortézu (bylo to vymknuté a prý nějak hodně či co). Po domluvě s rodiči a s ním odjel.

Další byl průjem s horečkou 38°C u skauta. Šel na marodku, byl v klidu, bral si endiaron a měl dietu o rohlících a piškotech. Do dvou dnů to vymizelo.

Pak jsme měli nějaké kašle. To je každý rok. Nemocní se drží v teple (podle vážnosti) a berou nějaké kapky či sirupy (docela by mě zajímalo, co opravdu funguje a co ne...). Vždy to taky postupně vymizí.

Praštit klackem a zasypat pískem

Příběhy z marodek | Zdravotníci Nebojšové

Ještě jsme měli dva pády na hlavu, které vypadali trochu vážněji (říkali, že jsou unavení a hodně se motali), tak jsme s nimi taky radši jeli do nemocnice, kde nás po vyšetření neurologa poslali zpět, že jsou v pořádku. Po návratu stále nevypadali zcela dobře, tak byli asi den v klidu a pak byli ok.

Poslední, jednoznačně nejvážnější bylo impetigo. Objevilo se to u jedné z vedoucích (na noze) a následně u skautky (na ruce). Jeli jsme s tím nejdříve do Pelhřimova do nemocnice na pohotovost. Tam nás skoro odmítli ošetřit, že máme jet do Jihlavy na kožní (pořádně nám ani neřekli co s tím a co to je.

Druhý den se jelo do Jihlavy. Kožní měla zavřeno. Na pohotovosti a na dětském oddělení nám řekli každý něco jiného. Dostali jsme normální antibiotika pro nemocnou vedoucí z pohotovosti a Violet s lokální antibiotickou mastí pro skautku s tím, že kdyby se to objevilo u ostatních, máme to používat taky. Doporučili nám jet druhý den na kožní. Večer jsme prohlédli děti a objevili podezření asi u 7 a u jednoho to bylo jasné (většinou byl výskyt na nohou).

Tak jsme ho druhý den přibráli a jeli na kožní do Jihlavy (už jsme věděli otvírací hodiny :)). Tam nás paní doktorka přijala, řekla, že je to jasné impetigo, předepsala nám silnější antibiotickou mast a dala kontakt na hygienickou stanici přímo v Pelhřimově a rovnou u ní jsme jim zavolali a domluvili si s nimi návštěvu tábora na druhý den. Všechny jsme izolo-

vali a vyhradili jim v jídelně lavice.

Jídlo bylo kompletně vydáváno zdravými lidmi. Dezinfikovalo se kompletně všechno nádobí a vybavení tábora (latríny, stoly, lavice, várnice, ...). Pravidelně jsme dezinfikovali ruce a prováděli kontroly všech dětí. Celá situace byla dětem vysvětlena, aby nedocházelo k panice a při kontrolách byl každý aspoň trochu pomazán violetí, kvůli morálce. Vedl se seznam podezřelých a jistých, všichni se vyčleňovali do speciálního tee-pee. Nemocným jsme domluvili mytí ve vesnici ve sprše. Po příjezdu hygieniček jsme prošli tábor, chválili nás, že jsme vzorní a opisovali si údaje o nemocných, aby případně mohli nahlásit epidemii. Vzhledem k dobrému stavu, ve kterém byla nemoc podchycena mohl tábor pokračovat dále. O všem jsme samozřejmě informovali rodiče. Celé to proběhlo na začátku třetího týdne. A ještě jsem zapomněl dodat, že po konzultaci s hygienou nemocná vedoucí odjela.

UTAHOVÉ

Měli jsme jednoho kluka s bolestím v krku. Neúčinkovalo nic, ani septofort, ani sirup (myslím, že to byl stodal), nakonec nás zachránil pryznic a dva dny ve spacáku.

MAYOVÉ

Na našem táboře byla zranění, která vyžadovala maximálně dezinfekci a náplast, nikdy nic velkého. Bylo pár klíšťat cca 20. Díky perfektně nastavené nároč-

nosti programu a dokonalé kuchyni, jsme netrpěli ani žádnými průjmy, bolestí břicha, teploty či infekčními nemocemi.

SVĚTLUŠKY MODRÉHO KLÍČE

Na letošním táboře světlušek Modrého klíče se nic extra nestalo.

Největší vytížení jsem jako zdravotník pocítila ráno před odchodem na celodenní výlet, kdy většinu světlušek postihla hromadná epidemie bolesti hlavy.

Po konzumaci vitamínu C, a poučení o nutné snaze o úsměv (protože úsměv léčí) došlo ale u většiny k okamžitému zlepšení zdravotního stavu a ustoupení problémů. U ostatních bolest odezněla v průběhu dopoledne.

HAVRANI

U nás na táboře, bohudíky, nic mimo klíšťat nebylo

Myslím, že bývaly i horší roky, co se zraněných týče, takže jak se zdá, tohle léto bylo vcelku vyklidněné.

ČERNÝ ŠÍP

Jeden šikula se sejmul palicí do palce, což bylo na steh a na převazy v Kaplici přesně ve dny, kdy jsme tam nechtěli, protože jídelníček s nákupy počítal jinak.

Pak jsme ještě málem pádili s jedním chodidlem, protože velectěný pán utíkal před prací a upadl.

Nejzávažnější ovšem byla vysypaná poloosa. Nebo zaseklá. Tak nějak. Jak ale jistě chápete, to nebyl problém dítěte, ačkoli zdravotníka to na dlouhou dobu fakt zaměstalo.

Ostatní zdravotníci se budou muset pravděpodobně vyzpovídat Madle, tak hodně štěstí:-)

Přichází, přichází, přichází s Oikosem...

Vzpomínky na vůdcovky | Sardinka, Sněhová vločka

Stébla trávy byla ještě pokryta rosou a lezává zima po opuštění vyhřátého spacáku ohlašovala brzké ráno, zatímco se parta budoucích vedoucích šikovala na předem určeném místě u potoka pod stromy. Po naladění kytar a závěrečném předříkání textů, jsme se pak všichni společně vydali před budovu instruktorů, kde ještě všichni vyspávali.

Tři, čtyři - a můžeme začít. „Přichází, přichází, přichází s Oikosem...“, začala slova písně, kterou jsme složili jako poděkování instruktorům, máchovsky rozespalým lesem. Opravdu totiž bylo za co děkovat.

Oikos nejsou klasické vůd-

covky, neboť je koncipován pro oddílové týmy. Kromě běžných výukových okruhů jako je bezpečnost, právo, organizace nebo hospodaření, jsme tak měli možnost zkusit rozvrhnout si programy družinovek na půl roku tak, aby se vešly do dlouhodobého cíle a aby pak bylo možné sledovat posun dětí v tomto období.

Nechyběla ani zábavně udělaná komunikace s veřejností (rodiče, úřady) a echo, jak na sdělování zpětné vazby mezi vedoucími v oddíle.

Osobně jsem si na kurzu dost rozšířila pohled na možnosti skautingu a překvapilo mě, kolik

skvělých, nezapomenutelných věcí jde naplánovat a zrealizovat. Myslím, že nejvíc motivující v tomto ohledu byl zřejmě zápal instruktorů.

Připravovat zábavný program pro lidi, kteří prošli skautskou výchovou a sami mají zkušenosti s přípravou her, není nelehčí. Přesto neměli nouzi o neotřelé nápady a zajímavé hry. Scénkou z Forresta Gumpa dokázali ozvláštnit každodenní běhání, mylná informace o příjezdu skautské legendy Džugara Botiče, kterého jistě všichni znáte.

Nechyběl ani celodenní výlet na kolech, spojený s tipy pro družinové výlety. Každý večer, probíhala zpětná vazba v malých skupinkách, instruktoři se skutečně zajímali, co se povedlo a co méně.

Prázdninové vůdcovky, jsou opravdu skvělým zážitkem, takže jestli máte čas, určitě bych je doporučovala. O to víc, že je na Oikosu dělají skutečně milí a motivovaní lidé.

Jak na to, aneb hledá se přísný vedoucí!

Knihovnička | Minitú

„Tohle já dělat nebudu. Nebudu a ne a NE A NE! My tohle doma nemusíme! Rodiče mě nikdy k ničemu nenutí. Já nechci a nech mě být!“

Některé děti prostě vedoucí neposlouchají. Jsou to ty nenařaditelně „zlobivé“. A nebo možná ne? Ač nás to může překvapit, klíčem k mnoha takovým dětem je prostá spolehlivost. Co řeknu, to platí. Za tím si stojím a na to se děti mohou spolehnout. Nejprve to bude asi skřípat ještě víc. Zlobič, bude do pravidel a ještě silněji narážet. Když ale zjistí, že jsou pevná, dost možná se začne chovat docela jinak. Děti totiž potřebují hranice.

Představte si, že jste hluboko v džungli plné nepřehledného množství zvířat, rostlin, zvuků, vůní a pachů. Za chvíli se vám z toho všeho točí hlava. Co prozkoumat dříve? Kterým směrem se vydat? Je tu vůbec bezpečno? Co šelmy a jedovatí hadi? Nevíte kde jste a co se bude dál dít.

V zoufalství nakonec prostě poběžíte, kam vás nohy ponесou, budete se hlava nehlava prodírat mezi liánami a snažit se dostat někam do bezpečí. Moc radosti vám takový pobyt v džungli nepřinese.

Možná by to šlo jinak. Co kdyby vás na to samé místo pozval zkušený průvodce, který vám ukáže tajuplná zákoutí, krásné orchideje a přitom vás vždy doveče do bezpečného úkrytu na noc?

Tentokrát budete mít čas v klidu se rozhlížet okolo sebe a dlouze zkoumat to, co vás zaujme. Nebudete se muset zatěžovat starostmi o to, co bude. Můžete si být jisti, že váš průvodce vás včas upozorní na blížící se nebezpečí, ale i na zajímavosti, které byste neměli minout. Z takové výpravy si odnesete spoustu krásných zážitků a vzpomínek.

Okolní svět je pro děti tak trochu jako nepřehledná džungle. A pokud jim nenabídneme jasné a bezpečné hranice, ve kterých se mohou pohybovat, budou reagovat jejich neustálým hledáním, které je často považováno za zlobení. Mapovat svět okolo sebe je ale vlastně jejich práce a dělají to tou nejsnazší formou – hledají, kam až jde dojít a co tam na ně čeká. Setkají-li se s pevnými hranicemi rozumně nastavených pravidel, rádi se s nimi nakonec smíří a uvnitř těchto hranic se pustí do průzkumu všech zajímavostí. Z prostoru mezi bezpečnými mantinely našeho vedení, si pak odnesou mnohem více, než když světem prosvíští jako neřízená střela hledající své útočiště. Nebojme se tedy být přísní vedoucí.

Vedoucí, kteří si za svým slovem stojí a pro své děti tak vytvářejí bezpečné prostředí. Vůbec to neznamena, že bychom proto nemohli svým malým svěřencům projevat tolik přátelství a důvěry, kolik jen dokážeme!

INSPIRACE PRO GRAMOTNÉ...

Děti potřebují hranice - Nevíte si rady s drzostí dětí? Proč děti potřebují meze?

Autor Jan-Uwe Rogge
Nakladatelství Portál

Malý tyran - Příčiny dětské panovačnosti; poruchy vývoje osobnosti dítěte; co vlastně děti potřebují

Autorka Jiřina Prekopová
Nakladatelství Portál

Blanická chobotnice

Převzato z disku *Konexe a dovednosti blanického lidu*

Blaník má mnoho členů. Ti jsou všelijak šikovní a aktivní i v jiných částech Junáka, než jsou jejich domovské oddíly a naše milé středisko. Sem tam se hodí vědět, čím kdo může přispět, komu se mám ozvat, když potřebuji vědět to a to...

Zde je popis našich konexí a dovedností (též se doplň, chceš-li některou svou nabídnout), které směle využij. Je-li Ti nějaká konexe užitečná nebo se prostě jen chceš dozvědět víc, pak se s námi směle spoj.

Ája (Modrý klíč) - aja@skaut.cz
- Lanáč (stavba LAN překážek);
Skautský institut ABS (programová sekce, skautské století); Teepek (Rádcovská akademie)

Káda (Modrý klíč) - Svatoplukovy pruty (KIF-roverskekurzy.cz), ČK Zvostra! - pro starší a pokročilé

Pif (Havrani)
- konexe: Odbor vlčat a světlušek, Infoodbor, Lesní škola Vlčácká a Světluška

CEJ2014 - program, FIT ČVUT, GJK, clevis.cz, rekola.cz
- rád přednáší o Moderní technice na schůzkách a OpenStreetMap - mapové wikipedii
- natáčení z quadkoptérou

Kostá (Keya) - vaclav.sixta@volny.cz

- OČK Zdravověda, Zdravotníci a záchranáři primární péče o.s.

- Vše co se týká historie a práce s ní. (výstavy, diskuse...)

Miramis (ex-vedoucí ze Statečných srdcí) klara.kochova@skaut.cz

- už ne v týmu, přesto v úzké spolupráci s odborem Skauting pro všechny (SpV: <http://spv.skauting.cz/>), tj. všechno okolo dětí se spec. potřebami v oddílech

George (Blaník)

- Skautská vize - natáčení a střih a další věci točící se okolo Skautské vize

- užší napojení na Gemini, ale již ne aktivně

Vojta (ČŠ) vojta@teepek.cz

- skautský web Teepek.cz (a po-tažmo všechny skautské časopisy ,a TDC + Ústředí)

- vůdovský kurz pro týmy Oikos

- S.V.A.T - Skautský VideoAudio Tým (natáčení jamboree a podobně)

- neskautsky VOŠP (obor kamera)

- historicky i Jules&Jim (adaptační kurzy pro nové třídy) a Políbek Múzy (skautská umělecká iniciativa)

Fík (Havrani) - fik@skaut.cz

skaut: člen týmu Žirafa

neskaut: momentálně PR v AIE-SEC (studentská nezisková organizace pro stáže v zahraničí),

Marek Vachule (dříve Protěž) - vachulem@gmail.com

skautsky:

- půjčování res. figurín, správa vozů

- OČK Zdravověda (LŠ Seleška)

- člen týmu (kurzů ZZA Perla)

neskautsky:

- člen VZS Praha 6 (vodní záchranáři) - školení v bazénech atd.

- člen TJ Zora Praha - windsurfing, vodáctví - nevidomých

- elektroinstalace vyhl. 50, lékařská technika atd.

- obecně - vše kolem technické podpory skautských akcí a činnosti - kontakty na vybavení, materiál, i lidi v oborech

historicky:

Jules&Jim (adaptační kurzy pro nové třídy), skautský záchranný tým SZT, kontakty i na SOS a další.

Petr Pavlok - Vrána

- tým Instruktorové lesní školy Gemini Pollux (a Anča Rambousková > vůdovský lesní kurz Gemini Castor)

- OČK Organizace-Právo (+ IK, Hospodářská zkouška)

- Rozhodčí a smírčí rada Junáka

- trochu odbor pro vzdělávání činovníků = OVČIN + obecně spousta lidí ze sk. vzdělávání (ČLK Corda, popř. další z ELŠ, ČLK Rozrazil, ČK Double, ČLK Odysea, VK Ventus, Ejhle, Hopík,)

- trochu většina lidí z Náčelnictva, Výkonné rady

- cokoliv ohledně org-pra-hosp v Junáku

na pomezí skautingu:

- vše okolo právní úpravy spolků podle nového obč. zákoníku

- trochu Česká rada dětí a mládeže

Filip Pelant - Fík (Keya)

- vůdovský kurz OIKOS (absolvent i instruktor)

- konexe na roverský zážitkový kurz Fonticulus (respektive některé instruktory)

- v civilu - Přírodovědecká fakulta UK

Anča Rambousková (MK)

- Gemini - VLK Castor (absolventka, instruktorka) neskautsky:
- Jules&Jim (adaptační kurzy pro školy a spoustu dalších aktivit)
- SCIO - ScioCAMPy (pro děti, jak se učit, jak komunikovat, jak prezentovat,...)
- pedagogika + francouzština (pedagogická fakulta UK)
- historicky kulturologie (filosofická fakulta UK)

Áňa (MK) [anna.poesova\[zavinac\]gmail.com](mailto:anna.poesova[zavinac]gmail.com)

- kontakty na lidi v EKO odboru Junáka (má-li někdo zájem např. o nové verze ekologických odborek v pracovní verzi, mohou poskytnout pro inspiraci a využití do programu)
- „civil:“ kartograf, mapy (např. nápady pro využití map na schůzkách)

Klíč (Protěž)

- instruktor roverského kurzu FONS Slovensko + kontakty na FONS Benišky
- školně: architektura
- hudba: např. bubnovací workshop na schůzce

Bóža - Ondřej Tesař (KEYA) - ondrej.tesar@gmail.com 776760171

- IK + táboření a bezpečnost
- konexe na jeskyňáře v Českém krasu, můžu domluvit exkurze, kopání v jeskyních...

Budete-li se chtít přidat, na seznam těchto profíků, s nějakou z vašich využitelných dovedností (snad každý nějakou máme, doufám, nebo nějakou, za nějakou dobu, získáme) kontaktujte Áju.

RADIM (TOHO ČASU ČERNÝ ŠÍP, DNES PRÝ MAJETKEM STŘEDISKA)

Tenkrát poprvé to bylo v březnu roku 2005, myslím že to bylo pondělí stál jsem se svým otcem (starým skautem) před jedním barákem v ulici Mělnická. Hlavou se mi honily představy o novém oddíle, od svých sester a od táty jsem slyšel že ten oddíl je dost tvrděj a že mě tam naučí slušnému chování, naprosto jsem jejich slova ignoroval.

Zazvonily jsme a přišel nám otevřít Kamil (tehdejší vedoucí), podle prvního dojemu jsem si říkal že nebude tak zle, přece člověk který má na sobě sako a džíny a příjemně se usmívá, nemůže být tak tvrdý. Omyl, při příchodu dolů do klubovny a s tátovým rozloučením: “Tak jsem zvědavěj, jak budeš vypadat po schůzce”, jsem vstoupil do místnosti kde bylo cca 15 lidí a s Kamilovým výrokem: “Tak pojďte si zazpívat hymnu a pak začneme”, jsem si představil něco jiného než přišlo. Ano zpívala se hymna ale pak následovalo to, že každý měl udělat 30 kliků. No dobrá to by ještě šlo ale pak jsem šli hrat fotbal do parku, co fotbal bylo to spíš ragby po tom co jsem upozorňoval ostatní že mam sandále a že se v nich fotbal hrát nedá, mi bylo řečeno že můžu hrát bos ale to jsem hned odmítl při pohledu na jednoho kluka, kterej měl na nohách kanady z okovanou špičkou. Právě Kamil oznámil poslední minutu hry tak jsem si říkal ok je to v pohodě konec zabíjení ale právě že naopak, byla to dost tvrdá minuta hry, ani nevím kdo vyhrál ale vím, že jsem měl dost zelené oblečení od trávy a pár modřin a škrábanců. Schůzku jsme zakončili večerkou a šli jsme každý domů a mě se honily hlavou představy, jestli přežiju výpravu a tábor.

Ale jo naštěstí jsem přežil.

KEYA

Hláška – 1

Koala (12): (čte složení boršče) .. látka zvrážňující chuť a vůni

Radio (10): Marihuana?

– 2 *debatní soutěž, zda je lepší v týpku vařit na ohni, či na benzínu*

Koucour (15): (zastává benzin) Je přece mnohem jedno dušší si s sebou nosit petrolejku s benzinem, než pokadé, když postavím týpko ještě muset chodit na dřevo.

Alvis (13): (zastává dřevo) To mi teda vysvětlete, proč do petrolejky lijete benzin!

Kocour: Vážený pane Alvisi, laskavě mi neargumentujte tím, že ve své petrolejce používám lehce odlišné složení uhlovodíku!

Nejvyšší bod – Letos na táboře některými z nás byly navštíveny čtyři

KLUBKO (KEYA)

Když mě Radio požádal, abych napsala o svém příchodu do skauta, tak říkal, že můžu napsat, že si to nepamatuju, ale že se tomu těžko věří. Leč bohužel tomu tak je nepamatuji si ani na svou první výpravu ani schůzku. Zato si pamatuju, jak o tom velmi ráda vypráví moje maminka. Přivedla své šestileté dítě na sraz na první výpravu oddílu, o kterém toho moc nevěděla, ale jak už to tak bývá jiné maminky říkali, že je super. :) Inu, jak mě tam tak vedla, spatřila vysokého nebo spíš obrovského jinocha/mladíka/vedoucího, spráskla ruce a první, co na srazu řekla bylo: „No, tys mě ale zlobil!“. Toť tedy byl můj první zážitek s oddílem Keya. Na závěr snad malé vysvětlení: mamka učila Goldu náboženství, a viděla ho asi po deseti letech.

Vydalo středisko Blaník.
Šéfredaktor Rádio,
sazba Vojta, tisk Radim.
Autoři jednotlivých článků
uvedeny uvnitř čísla. Díky jim!
Své příspěvky posílejte na
casopisblanik@gmail.com.
Nazdar.